Týden

23 / 2025

Obsah

Téma: Souvislosti Národního proudu 5

Souvislosti Národního proudu 5

8. června 2025 (duchovní)

Milí přátelé. V dnešních souvislostech Národního proudu se budeme věnovat duchovní podstatě našeho národa.

Jsme skutečně nejateističtějším národem na světě? Když se podíváme do historie, zjistíme, že jsme byli naopak tím nejduchovnějším národem z celé Evropy. A právě kvůli tomu nám byla duchovnost později cílevědomě a systematicky odstraňována. Díky naší duchovnosti, jsme se totiž stali nebezpeční pro ty, kteří chtějí řídit a ovládat národy jen kvůli prospěchu vyvolené hrstky lidí. Byli jsme totiž jediným národem, který se tehdejšímu globálnímu řízení postavil a stal se neporazitelným. A naše neporazitelnost souvisela právě s naší národní duchovností. Přestože byla následně naše duchovnost několik staletí systematicky potlačována, neznamená to, že úplně zmizela. Máme ji v sobě hluboce zakořeněnou a stačí vlastně jen velmi málo k tomu, aby se opět rozvinula do své plné síly.

Karel IV. a Řím

Pro pochopení podstaty naší duchovnosti se však musíme vrátit pár století zpět do středověku. Karel IV. byl velice duchovně založený člověk a velmi dobře pochopil duchovní potenciál obyvatel Českého království a jeho centra Prahy.

Byl velmi silně propojen se svými přemyslovskými kořeny po své matce. Karel IV. si dokonce prosadil privilegium, že byl jak Lucemburk po otci, tak ale i Přemyslovec po své matce Elišce Přemyslovně, přestože se příslušnost ke šlechtickému rodu dědí obvykle pouze po otci.

Karel IV. pochopil, že aby se národ mohl dál duchovně rozvíjet, je nutné se vymanit z mocenského vlivu Říma, ve kterém se křesťanská duchovnost stala pouhým nástrojem k prosazování mocenských cílů. A protože byl zřejmě velmi citlivý na vnuknutí shůry, začal z Prahy vytvářet centrum řízení nezávislé na Římu, respektive na papeži, v jehož středu bude České království, ale které bude výrazně ovlivňovat i větší část Evropy. A protože Karel IV. byl velmi moudrý člověk, věděl, že ke svému plánu potřebuje vybudovat zázemí jak intelektuální, tak duchovní.

Jeho snahu o nezávislost na Římu můžeme jasně vidět v tom, že základy duchovnosti se snažil stavět na přímém propojení se samotným Ježíšem Kristem a svatými, a tím oslabit vliv papežských struktur. Proto pro něj bylo tak důležité sbírat předměty spojené s Kristem a ostatky svatých po celém světě. Tyto jeho snahy někdy bývají zlehčovány tím, že to byl fanatický sběratel. Ale tak to nebylo. Tato jeho záliba měla velmi důležitý prakticko – duchovní základ.

Je také všeobecně známé, že v Praze budoval Nové město po vzoru Jeruzaléma. Tedy další další důkaz toho, že vytvářel duchovní zázemí, jehož autorita je propojená přímo s Bohem a Kristem, a tedy nezávislá na Římu. A z těchto důvodů také nechal zhotovit jeden z nejdůležitějších evropských duchovních předmětů – Český korunovační ostatkový kříž, ve kterém jsou uchovávány nejen předměty spojené s Kristovým ukřižováním, ale i ostatky Mariiny matky svaté Anny a ostatky Jana Křtitele, od kterého byl Kristus pokřtěn.

Věděl však také, že něčeho takového nemůže dosáhnout pouze sám jako vladař. Potřeboval vytvořit široké zázemí vzdělaných a duchovních lidí a proto založil univerzitu, na kterou pozval učence z celého světa. To je další důkaz toho, že Karel IV. nechtěl vytvářet autoritářský režim, ale chtěl pozvedat ducha celého národa.

Cyril a Metoděj, svatá Ludmila a svatý Václav

Dalším důležitým krokem pro vymanění se z vlivu Říma bylo propojení se se svatým Václavem. Kníže Václav působil v době, kdy na našem území probíhal boj mezi východním duchovnějším křesťanstvím a západním křesťanstvím centralisticko-mocenským. Kvůli tomu byli také na Moravu pozváni knížetem Rostislavem Cyril a Metoděj. Cyril s Metodějem nepřišli na naše území potlačovat slovanské pohanství na úkor křesťanství tak, jak tvrdí jedna z uměle vytvořených legend, které mají bojovat proti naší národní duchovnosti. Křesťanství bylo tou dobou na našem území již běžnou realitou. Jenže Rostislav pochopil, že Řím již tou dobou využívá křesťanskou duchovnost k mocenským účelům a nepřál si, aby Morava byla do těchto mocenských struktur začleněna. Tou dobou již totiž existoval velký tlak z Francké říše importovat k nám západní církevní strukturu podléhající Římu.

Rostislav proto požádal byzantského císaře Michaela III. o vzdělance a učitele, kteří by mohli vytvořit zázemí pro skutečně duchovní Kristovu církev. A Cyril s Metodějem tou dobou patřili skutečně k duchovní špičce mezi charismatickými učiteli. Jejich skutečnou duchovnost také rozpoznala tehdejší česká kněžna Ludmila, kterou učení Cyrila a Metoděje tak uchvátilo, že v Čechách začala šířit cyrilometodějského ducha i se svým manželem Bořivojem. Do Čech sebou také přinesla jeden z nejdůležitějších českých duchovních předmětů, který ji daroval svatý Metoděj – Palladium země české, což je ze zlata zhotovená plastika, na které je zobrazena Panna Marie s Ježíškem. Po smrti Ludmily pak Palladium zdědil její vnuk kníže Václav a nosil ho u sebe neustále až do své smrti. Jak Ludmila, tak svatý Václav, měli k Panně Marii velmi důležitý vztah.

Římské mocenské centrum však chtělo získat česko-moravské území pod svůj vliv stůj co stůj. Na Moravě se jim to podařilo obvyklými vlivovými prostředky – duchovní následovníci Cyrila a Metoděje byli z Moravy krutě vyhnáni. V Čechách však měla tato skutečná křesťanská duchovnost své zastánce právě v kněžně Ludmile a později v knížeti Václavovi. Oba za to také nakonec zaplatili svými životy. Proto také panovala v Čechách tak velká úcta jak ke svatému Václavovi, tak ke svaté Ludmile. Bránili skutečnou křesťanskou duchovnost

před centralistickými vlivy z Říma.

Po smrti Václava přešly české země na několik staletí do mocenské vlivové oblasti římské církve. A protože se chtěl Karel IV. z tohoto mocenského vlivu vymanit, budoval českou státnost právě na odkazu svatého Václava. Královskou korunu věnoval svatému Václavovi a ta měla vyjma korunovačních ceremoniálů spočívat výhradně na jeho lebce. A jako nejdůležitější duchovně-energetické místo v hlavní katedrále vybudoval svatováclavskou kapli s jeho ostatky.

Karlovi IV. se tak podařilo z Českého království vytvořit skutečné duchovní centrum celé Evropy. Avšak římským mocenským kruhům se tento vývoj rozhodně nelíbil. Václav IV. sice ve šlépějích svého otce do velké míry úspěšně pokračoval, nebyl rozhodně tak slabým panovníkem, jak se o něm traduje, avšak římský mocenský tlak se začal enormně zvyšovat.

Jan Hus

Proti Římu však nestál jen český král a mimochodem také česká královna. Proti Římu stála celá česká vzdělanostní obec v čele s Janem Husem, a i celý český lid. Proto Řím vynaložil tolik úsilí provést exemplární trest právě nad mistrem Janem. Protože se domníval, že se lid český podvolí. Jenže to se přepočítal. Český národ byl tou dobou totiž skutečně tím nejduchovnějším národem z celé Evropy a nezačal proti Římu bojovat pouze v zájmu nějakého panovníka. Začal bojovat za skutečnou a svobodnou víru v Krista. A stal se skutečně neporazitelný.

Víme však, že nakonec se Římu potlačit vzpouru skutečné křesťanské víry proti římskému řízení povedlo tím, že obrátil Čechy proti Čechům. Na našem území, tomuto krvavému boji tehdejších globalistů proti českém národu, podlehly celé dvě třetiny obyvatel. Natolik byl český lid ochoten bránit skutečnou duchovnost. Řím samozřejmě, jako vítězná mocnost, musel vzpurného českého ducha zadupat do země, aby se něco podobného neopakovalo. A to se dělá nejlépe ohýbáním historie a cílenou systematickou propagandou.

Církev a křesťanství

Je důležité si uvědomit, že Řím není to samé co katolická církev nebo křesťanství. Na pozadí římsko-katolické církve je skutečná a autentická křesťanská duchovnost, která se v prvních stoletích po ukřižování Ježíše Krista spontánně šířila. Hlavou církve se tak po jejím vzniku stal skutečně Kristus. Sílu křesťanství však samozřejmě velmi brzy rozpoznaly mocenské struktury. Proto se již v prvních stoletích našeho letopočtu snažily zneužít ducha křesťanství pro své účely. Autentické křesťanství se však z církve nevytratilo. Naopak. Tím, že byla duchovní stránka společnosti pod plnou kontrolou církve, kdokoliv, kdo se chtěl zabývat duchovností, musel být jejím členem. V rámci katolické církve probíhaly veškeré duchovní procesy. A samozřejmě jak Karel IV., tak i Jan Hus a všichni další duchovní světci byli také součástí katolické církve…

Svobodní zednáři

Když se český národ začal v 19. století opět vzpamatovávat a probouzet k životu, situace v Evropě již byla výrazně odlišná. Globální mocenská centra se transformovala. Skutečná duchovnost byla přeci jen přítomná v celém křesťanském světě a staré metody již nefungovaly. Aby bylo možné národy dále řídit a ovládat, měnily se skryté struktury v pozadí, kterými bylo možné vhodně manipulovat. A jedna z těchto skupin, která postupně získala důležitý vliv, byli svobodní zednáři. Z povrchního pohledu působí zednářství v podstatě jako racionálně humanistický klub. Pod povrchem však zednáři používají magické rituály k prosazování cílů, které ve svém důsledku stojí v přímém protikladu ke skutečné duchovnosti a slouží k ovládání lidí, i celých národů. Řadoví členové si přitom obvykle vůbec nejsou vědomi toho, jakým silám se klaní. A tyto zednářské struktury postupně prorostly jak do politických řídících struktur, tak do struktur římsko-katolické církve, a tedy i do Vatikánu 20. století. Například papež Jan XXIII. byl přímým členem zednářské lóže.

Jak jsem již zmínil, pro zednáře je skutečná křesťanská duchovnost překážkou pro jejich plány, a proto se snaží systematicky pracovat na likvidaci duchovnosti ve společnosti. Římsko-katolická církev, přes svá různá negativa, přeci jen ochraňuje tu nejzákladnější křesťanskou duchovnost. A proto se

zednáři tak snaží prorůstat do katolické církve, a to i na ta nejvyšší místa. Přesto se nedá říct, že je celá katolická církev zednářská. Různé její části fungují autonomně, a tedy se na různých úrovních daří křesťanskou duchovnost zachovat. V tomto ohledu jsou na tom mnohem hůře církve protestantské. Některé se přímo podílejí na potlačování duchovnosti svých členů.

Zmíněné procesy můžeme vnímat i od 19. století u nás. Na jedné straně vznikalo spontánní národně-duchovní hnutí, které se promítalo například v táborech lidu, nebo ve vzrůstající popularitě svatého Václava a zpěvu svatováclavského chorálu, který byl vnímán jako národní hymna, ale současně se zvyšovala i aktivita zednářských kruhů, aby byl český národ nadále kontrolován a aby bylo zamezeno obrození skutečné křesťanské duchovnosti. Toho se totiž globalisté obávají ze všeho nejvíc. Zednářské kruhy postupně infiltrovaly hnutí národního obrození a jedním z hlavních postav ze zednářských kruhů, který měl zásadní podporu ze zahraničních skrytých skupin, byl Tomáš Garrigue Masaryk.

Období první republiky

Jakým způsobem zednáři realizovali své cíle, vidíme například na tom, jak ihned po vzniku Československa začala zásadní vládní a hradní podpora protestantismu. Z pohledu současné výuky dějepisu bychom mohli nabýt dojmu, že protestantství bylo v populaci zastoupeno více než katolicismus. Ve skutečnosti se ke katolické církvi hlásilo přibližně 80 % obyvatel, k druhé největší církvi na našem území, církvi československé husitské, se hlásilo jen asi 10 % obyvatelstva. Tedy dojem o rozšířenosti protestantství byla cílená hradní propaganda.

Během první republiky se zednářům řízeným z USA také podařil další úspěch, který bohužel trvá až do dnešních dní. Na lebku svatého Václava, na které původně spočívala svatováclavská koruna, nainstalovali čelenku s americkými státními symboly.

Protimariánská zednářská propaganda

Dalším velmi výrazným nástrojem, jak potlačit křesťanskou duchovnost, byla snaha zbavit se Panny Marie, která je v rámci křesťanství druhou nejdůležitější duchovní silou hned po Kristovi. Jakmile se z křesťanství podaří odstranit Pannu Marii, ztrácí se tím zcela zásadní duchovní síla a podpora. Zednáři se proto snažili Pannu Marii v očích českého lidu co nejvíce zostudit a diskreditovat tím, že z ní vytvářeli symbol habsburského útlaku. Použili i nastrčenou figurku Frantu Sauera ke stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, tento čin však následně podpořil i sám hradní pán Tomáš Garrigue Masaryk.

Zednářům se také podařilo averzi k Panně Marii protlačit přímo jako nauku do protestantských církví. Opírají se přitom i o Jana Husa, jenže již nedodávají celý kontext. Jan Hus mluvil o tom, že k Panně Marii se lidé nemají stavět tak jako k samotnému Bohu, což však učí i sama katolická církev. Kritizoval její nadměrné zbožštění, ale jinak měl k ní sám tu nejvyšší úctu. Mluvil o ní jako o nejvyšší osobě hned po Kristu. Ve svém díle píše „nižádný jiný člověk kromě Ježíše Krista, syna jejího, není důstojnější než velebná Matka Boží, bez níž není naše spasení“. Sám Jan Hus vnímal Pannu Marii jako tu největší pomocnici, která pomáhá lidem hledat cestu k jejímu synovi.

A z toho všeho pramení právě to, proč je český národ považován za nejateističtější na světě. Globalisté se natolik báli českého národa, který má tu nejvyšší skutečnou duchovnost zakódovanou hluboce ve svých kořenech, a který byl pro svou víru neporazitelný, že vynaložili obrovské úsilí k tomu, aby v nás tuto křesťanskou duchovnost potlačili. Z Jana Husa v podstatě odstranili křesťanskou víru a udělali z něj lidového bojovníka proti křesťanství a z Panny Marie, matky všech křesťanů, udělali symbol národního útlaku. A přitom právě Jan Hus i Panna Maria představují tu nejčistší duchovní energii křesťanství i našeho národa.

Panna Maria a Jan Hus

Zednářští globalisté se nadále snaží seč mohou, aby si tyto zásadní skutečnosti český národ neuvědomil. Když už někdo pochopí buď duchovní sílu Jana Husa,

nebo naopak sílu Panny Marie, snaží se tyto dvě síly stavět do protikladu. Jenže to je právě jen výsledek zednářské propagandy, která se snaží mít náš národ pod svou kontrolou. Až pochopíme jejich skutečnou podstatu a skutečnou sílu, pak se opět duchovnost vrátí českému národu a ten se postaví globalistickým silám, které se snaží ovládat svět. A až v sobě český národ opět probudí skutečnou křesťanskou duchovnost a naváže na to, co započal svatý Václav, a v čem dále pokračovali Karel IV. a Jan Hus, tak se opět stane neporazitelným. A bude oporou pro svět založený na duchovnosti, který se západní globalisté snaží ovládnout.

V srdci českých zemí, na Staroměstském náměstí, stojí tyto dva symboly naší nejvyšší duchovnosti. Když si všichni uvědomíme, že nestojí proti sobě, ale spolu, tak to bude počátek toho, že český národ opět vezme vládu nad naší zemí do svých rukou.

A proto se každého 13. dne v měsíci setkáváme v 18 hodin u mariánského sloupu na Staroměstském náměstí k modlitbám za mír a český národ. A setkáváme se právě na spojnici mezi mariánským sloupem a sochou mistra Jana. Protože jediné, co může český národ zachránit z rukou tyranských nadnárodních struktur, je uvědomění si své síly založené na skutečné duchovnosti.

Přeji vám krásné a mírové dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.